

ישראל אלדד על השלום

(“מוניטין 56”, אפריל 1983)

למרכז החשיבה, התחושה, הכלכלה והחינוך במדינת ישראל, יש בה גם כדי לסייע למוראל הכללי היהודי (באין מוטיבציה) וגם לדחיית קונפליקטים — כגון על דת ומדינה, או על עדות — לא שאין ממש בקונפליקטים אלה, אלא שעדיין הקונפליקט הממשי והמאיים ביותר הוא עם הערבים, והמלחמה שלהם היא כמו שהיתה מאז שישים שנה: לא על חברון ושכם, לא על שטחים, כי אם על הציונות על כל גווניה וכל עדותיה וכל מעמדיה. הבעיה איננה עץ או פלשתיין כפי שחשבה הציונות הטובה, התמימה, כי אם ארץ-ישראל או פלשתיין. “פלשתיין” במזרח הירדן היא המירב מה שהציונות — באשר היא שיבה של העם למולדתו — רשאית להסכים לו.

מה שיכריע תהיה שוב ושוב — ההתפתחות בין סיכוב לסיכוב. וכמאדומקדם וכמאדומקרום: עלייה או יציאה מצרים מחודשת — והתנחלות לקביעת עובדות. חוק איננו עושה היסטוריה, אבל היסטוריה עשתה ותעשה חוקים.

צבת השלום כמטרה עליונה של מדינת ישראל, לא זו בלבד שהוא מישגה טאקטי חמור, באשר הוא ממש אוטומטית מחייב אותנו לויתורים “תמורת שלום” שאיננו המטרה של הערבים, הוא גם עיוות הציונות מיסודה, עם כל היותה חזון אנושי טבעי וחזון נבואי היסטורי שלנו. וכבר ניסח זאת בן-גוריון בשיחותיו עם מנהיגי ערב: אנו זקוקים לשלום כי אין אנו יכולים לבנות בלי שלום, אך לא למען שלום אנו באים הנה, כי אם למען הציונות. זה איננו מיליטריזם וכובשנות כשם שעליונות האידיאה וההתיישבות הציונית אינן פאשיזם. לא סכנה לחירות הפרט היהודי-ציוני כאן, כי אם סכנה לקיום היהודי-ציוני כאן. וזה הקובע.

מי שטוען שהשלום דרוש לנו כאוויר לנשימה, צודק. אלא שהוא שוכח שלא האוויר הוא המטרה, כי אם הנשימה, ונשימה בלשון ציונות פירושה: ארץ-ישראל ועם ישראל, רובה של הארץ ורובו של העם. ללא שני אלה — אין אוויר ואין נשימה. גם שלום לא יהיה. החזרת הציונות

המשתתפים במדור הספרות

לאחר הפסקה ארוכה אנו שמחים להציג משתתפים ותיקים וחדשים במדורנו.

בשירה: ראובן בן-יוסף, משתתף קבוע, הוציא לאור זה לא כבר, בהוצאת “בצרון” ספר שירים (“שבענו ונותרנו”) וספר מסות (“על תרבותנו המתגבשת”). יחזקאל בראון, מחשובי יוצרי המוסיקה בישראל, איש טבע מובהק, זה לו פרסום ראשון כמשורר. מירון ח. איזקסון, משורר ומספר, מעורכי כתבי-העת הספרותי “ב. הסופר”. חיים זלדיס, סופר עולה מארה”ב, פרסם רומנים היסטוריים באנגלית ובעברית.

בסיפורת: עתידה — מספרת תושבת רחובות, פרסמה זה לא כבר את ספר סיפוריה הראשון, “הדרים שהאפירו”.

בביקורת הפעם שניים ממשתתפינו הידועים והקבועים: יוסף אורן, הממשיך ללוות את הסיפורת העכשווית, בכתב ובעל-פה. אסתר זילבר-ויתקון, פרסמה במדורנו שירים, סיפורים ורשימות.

3/97 מתקן נאצי